

unde a murit, în 1946, la minele de la Iminov-Donbas, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

PETEU, Adrian-Marius Gh. Născut la 29 mai 1958, în Bărăgan, unde erau deportați părinții săi. Domiciliu obligatoriu, 5 ani și 2 luni.

PETEU, Ștefan Gh. Născut la 1 februarie 1917, în comuna Câteasa — Argeș. Domiciliat la Constanța. Domiciliu obligatoriu, 3 ani și 5 luni.

PETI, Gheorghe. Preot romano-catolic din comuna Butea — Iași, în Lunca Siretului. Ordonat locțiitor de episcop, în clandestinitate, pentru Dieceza de Iași. Securitatea a trimis o tanchetă pentru a-l aresta, la 6 august 1949, fapt ce a stârnit revolta a aprox. 3000 de țărani, care au fost foarte greu de potolit. Torturat la Securitatea din Iași și deținut. A murit la scurt timp după eliberare.

PETI, Paul. Ziarist arestat. Detenția în lagărul de muncă forțată de la Gales (după 15 august 1952).

PETIC, Vasile. Condamnat. În 1961, se găsea în lagărul de la Salcia.

PETICĂ, Afanasie T. Născut în 1907, în comuna Bulăiești — Orhei (Basarabia). Deportat în Altai, la 6 iulie 1949, din motive politice, cu soția, Maria (n. 1913) și copiii, Eudochia (n. 1930), Chiril (n. 1932), Fevronia (n. 1934), Eufrosina (n. 1936), Leonid (n. 1939) și Ecaterina (n. 1948).

PETICĂ, Chiril A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Constantin I. Născut la 29 august 1929, în comuna Negoști — Gorj. Domiciliat în comuna Prigoria — Gorj. Absolvent de 7 clasa primare. Arestat la 30 aprilie 1953, de Securitatea Galați, torturat în ancheta Securității Constanța, de către securistul Cioară și condamnat, prin sentința 975/1953 a Tribunalului Militar București, la 4 ani de închisoare, pentru “agitatie publică”. Detenția la Canal și mina de plumb de la Baia Sprie, de unde a fost eliberat, la 13 septembrie 1955.

PETICĂ, Ecaterina A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Eudochia A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Eufrosina A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Fevronia A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Ioan. Născut la 27 septembrie 1916, la Orăștie. Absolvent al Școlii Medii Tehnice. S-a împotrivit colectivizării. Arestat la 24 iunie 1958, torturat la Securitatea Deva și condamnat la muncă silnică pe viață, în procesul înscenat organizației anticomuniste *Garda Albă* (lotul Ion Nistor). Detenția la Gherla și lagărul Luciu-Giurgeni, de unde a fost eliberat, prin grațiere, la 24 iunie 1964.

PETICĂ, Leonid A. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Maria. Vezi Petică, Afanasie T.

PETICĂ, Mihai P. Născut în 1893, la Chișinău — Basarabia. Condamnat în 1941, de sovietici, la 8 ani de muncă silnică, pentru “naționalism” românesc. Deportat în URSS.

PETICESCU, Constantin. Tânăr din București. Condamnat în 1949. Detenția la Târgșor.

PETICILĂ, Ion. Din Comarnic. Fiul unui fruntaș național-țărănist din Prahova. Anchetat de Securitate, pentru trimiterea în străinătate, prin intermediul unui cetățean străin, a unei scrisori cu conținut “dușmănos”, care fusese interceptată de Securitate.

PETICILĂ, Ștefan. Din Galați. Condamnat.

PETOLEA, Ioan. Născut la 21 martie 1920. Din Lugoj. Arestat de Securitatea Lugoj. Detenția la Timișoara.

PETOLESCU, Gheorghe. Rugat de prietenul său, căpitanul Ion Mitucă-Scorila, să îl ajute să plece din țară, i-a trimis o scrisoare fratelui său, care lucra în aviație. Arestat, Mitucă a fost forțat să divulge sprijinul pe care îl primise de la Petolescu. Acesta a fost, la rândul său, arestat și condamnat, prin sentința 783/24.07.1955, pentru “favorizare la trecerea frontierei”.

PETÔ, Iren. Născută la 27 iulie 1923, la Pâncota. Deportată în ianuarie 1945, în URSS, și supusă regimului de muncă forțată. A revenit în țară la 5 iulie 1948.

PETRA, Nicolae. Născut la 9 octombrie 1909, la Sibiu. Licențiat al Academiei

Comerciale. Fost ministru-subsecretar de stat la Ministerul Educației Naționale. Dat în urmărire generală, prin nota telefonică M.A.I. 1.512/1946, de la 22 mai 1946, când nu fusese găsit acasă, pentru a fi arestat. Arestat ulterior și condamnat. După eliberare, a reușit să plece din țară și s-a stabilit în Statele Unite ale Americii, unde a murit în 1985.

PETRACHE, Ion Gh. Din București (str. Giulești, nr. 72). Membru P.N.Ț. Condamnat după 15 august 1949. Eliberat din lagărul de la Peninsula, la 6 ianuarie 1954.

Petrache, LUPU (apare și în Dicționar H, I, J, K, L, cu numele corect de LUPU, Petrache, dar cu date incomplete). Cioban analfabet din comuna Maglavit — Dolj, de lângă Calafat. A ajuns celebru în toată țara, susținând că în 1935, lângă o salcie, i se

arătașe Dumnezeu ("Moșul"), cu care stătuse de vorbă. Cazul lui a fost popularizat de părintele Bobină din Maglavit și au urmat adevărate pelerinaje ale credincioșilor, care mergeau chiar și pe jos, pentru a-l vedea pe Petrache Lupu, a se ruga și a contribui la ridicarea unei biserici. În 1941, în timpul războiului pentru recuperarea Basarabiei, P. Lupu a fost dus pe front, de către Mihai Antonescu, pentru a îmbărbăta soldații. Arestat în 1950, de Securitatea Craiova, anchetat la M.A.I. și Jilava și condamnat administrativ. Eliberat de la Ocnele Mari, unde fusese trimis pentru a fi reeducat. Profesorul Nicolae Mărgineanu, care s-a aflat o vreme în aceeași celulă cu Lupu, a relatat că acesta îi povestise cum îl avertizase Armand Călinescu să se țină departe de legionari: "*Mă băietе, ascultă tu de mine, tu să-ți vezi de sfinția ta, să nu te prind cu legionarii, că-i rău!*" (apud Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2002).

PETRACHE, Stan. Născut la 10 octombrie 1894, în comuna Crucea — Constanța. Socotit "chiabur". Arestat

la 27 iulie 1952, torturat la Securitatea Constanța și condamnat la 7 ani de închisoare, în urma unui proces înscenat. Detenția la Canal și Gherla, unde a murit, la 18 iulie 1955, în condiții de exterminare.

PETRACHE, Vasile G. Născut în 1906. Primar al comunei Vertiujeni — Camenca (Basarabia). Condamnat în 1941, de sovietici, la 8 ani de muncă silnică, pentru "naționalism". Deportat la Sverdlovsk.

PETRACHE, Vasile Gh. Născut la 31 mai 1908, în comuna Malu Mare — Dolj. Arestat la 20 iulie 1948, în loturile foștilor polițiști. Detenția la Jilava, Târgșor ș.a.

PETRACHI, Ana G. Născută în 1902, în comuna Duruitoarea — Râșcani (Basarabia). Deportată în 1949, în Kurgan, împreună cu fiul, Gheorghe (n. 1929).

PETRACHI, Elena H. Născută în 1896, în Basarabia. Condamnată în 1944, la 10 ani de muncă silnică.

PETRACHI, Gheorghe. Vezi Petrachi, Ana G.

PETRACHI, Grigore. Născut în 1937, la Zăicana — Criuleni (Basarabia). Deportat în 1949, în regiunea Tiumen.

PETRACHI, Ion I. Născut la 10 mai 1905, în comuna Mileanca — Suceava. Țăran arestat la 24 octombrie 1959, pentru că refuzase să se înscrie în colectiva agricolă. Condamnat la 5 ani de închisoare. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării.

PETRACHI, Mihai N. Născut la 16 iulie 1940, în comuna Berești. Domiciliu obligatoriu, 4 ani și 2 luni.

PETRACHI, Vasile P. Născut în 1918, în comuna Zăicana — Criuleni (Basarabia). Condamnat în 1946, de sovietici, la 8 ani de muncă silnică.

PETRANA, Ion. A murit în anchetă, la Securitatea Arad.

PETRARU, Ioana. Din județul Roman. Condamnată.

PETRARU, Vasile. Muncitor arestat la 11 august 1952, la Bacău, și condamnat administrativ. Detenția la Târgu-Ocna și

Midia, unde a ajuns la 26 octombrie 1952, într-un lot mare.

PETRASIEVICI, Cornel I. Născut la 7 mai 1916, în comuna Scăiuș, de pe dealurile Pogăniș, din apropierea Lugojului. A făcut studii strălucite de medicină. Cercetaș și membru Y.M.C.A. Medic la București.

Asistent la Catedra de Obstetrică și Ginecologie a Spitalului *Filantropia*. Arestat la 10 decembrie 1948, torturat la S.S.I. și condamnat, prin sentința 727/1950, la 15 ani de muncă silnică, acuzat că avusese legături cu Misiunea Americană din București, prin colonelul Hostler și maiorul Hall. Detenția la Jilava, Aiud și minele de plumb de la Valea Nistrului. Ca medic de închisoare, atunci când i s-a dat voie să practice medicina, a fost un adevărat apostol, dedicându-se salvării vieților deținuților, cu toate inconvenientele provocate de lipsa instrumentarului și cu toate riscurile la care se supunea el însuși. După eliberare, a reușit să plece în SUA, la solicitarea autorităților americane. Acolo i-au fost recunoscute meritele, a primit numeroase distincții și recunoștința Președintelui Ronald Reagan. După 1990, a venit de multe ori în România, sprijinind, prin burse de studii în Statele Unite, o serie de tineri valoroși. A murit în SUA și a fost înmormântat în România.

PETRASOV, Vasile P. Născut în 1901, la Ciolacul Nou — Fălești (Basarabia). Condamnat în 1944, de sovietici, la 10 ani de muncă silnică, pentru “trădare de patrie”.

PETRAȘ, Mihai. Născut la 21 august 1921. Muncitor din Arad. Arestat la 3 august 1949, pentru participare la răscoala țărănească din satele arădene. Torturat la Securitatea Arad și condamnat, în urma unui proces înscenat de Tribunalul Militar Timișoara, la 3 ani de închisoare, pentru “uneltire prin revoltă”. Eliberat în 1952.

PETRAȘ, Vasile P. Născut în 1918, în comuna Peresecina — Orhei (Basara-

bia). Condamnat în 1946, de sovietici, la 8 ani de muncă silnică.

PETRAȘCU, Emil (soțul lui Petrașcu, Milița). Născut în 1881. Profesor la Academia Tehnică Militară, decorat cu *Ordinul Muncii*, clasa a III-a. Arestat în 1959 și exclus din P.C.R.

PETRAȘCU, Gheorghe (frate cu Petrașcu, Nicolae, liderul legionar). În-vățător din Făgăraș. Arestat după 1948 și deținut mulți ani.

PETRAȘCU, Irina. Vezi Petrașcu, Maria F.

PETRAȘCU, Leonte N. Din Călărași. Condamnat, prin decretul 446/27.09.1951, la 6 luni de muncă forțată.

PETRAȘCU, Livia (soția lui Petrașcu, Nicolae, liderul legionar). Din Sibiu. Arestată pe baza decretului 349/15.08.1951 și condamnată la 24 de luni de muncă forțată. Detenția la Jilava, Mislea ș.a. (a stat în închisori mai mult decât prevăzuse condamnarea).

PETRAȘCU, Maria F. Născută în 1890, la Baimaclia — Căinari (Basarabia). Deportată din motive politice, împreună cu fiica, Irina (născută în 1932).

PETRAȘCU, Marian D. Condamnat.

PETRAȘCU, Milița. Născută în 1883, la București. Sculptor. Decorată, în 1956, cu *Ordinul Muncii* clasa a II-a. Arestată, împreună cu soțul ei, Emil, într-un grup de “elemente dușmănoase”, plasticieni cu vârste cuprinse, în majoritate, între 70 și 80 de ani, acuzați de “discuții dușmănoase la adresa regimului” și anchetați la Securitatea Uranus. Totul se datora, de fapt, unei intrigi a Marthei Cziko, soția lui Alexandru Drăghici. La ordinul lui Alexandru Drăghici, cei arestați au fost judecați de “oamenii muncii” și “demascați”, la 17 aprilie 1959, în Aula Facultății de Drept din București.

PETRAȘCU, Nichifor. Țăran din comuna Seușa — Alba. Membru al grupului de partizani anticomuniști condus de Nicolae Dabija. Arestat și omorât în ancheta Securității, în vara lui 1949, la vârsta de 60 de ani.

PETRAȘCU, Nicolae. Fost diriginte și director de poșta. Arestat la 15 mai 1948, pentru că fusese confundat cu

Nicolae Petrașcu, secretarul-general al Mișcării Legionare, cu care nu avea nici o legătură. Nu a fost eliberat nici după prinderea adevăratului lider legionar, ci a fost implicat într-un proces legat de Mișcarea de Rezistență. A fost condamnat la o perioadă de detenție echivalentă cu aceea pe care deja o făcuse, pentru fapte cu care nu avea absolut nici o legătură. Având justificarea “legală” pentru faptul că îl ținuseră degeaba la închisoare, autoritățile l-au eliberat pe Nicolae Petrașcu.

PETRAȘCU, Nicolae. Născut la 11

noiembrie 1907, în comuna Sâmbăta de Sus — Făgăraș. Absolvent al Facultății de Litere din București. Membru al Centrului Studențesc Legionar. Profesor la Alba-Iulia

și Sibiu, unde a participat, alături de Horia Sima și Victor Biriș, la toate acțiunile împotriva regimului Regelui Carol II. După atentatul din ziua de Bobotează și explozia laboratorului din str. Căpitan Oarcă (7 ianuarie 1939), a fugit în Germania, urmat, la 8 februarie 1939, de Horia Sima, care îl lăsase în locul său, în țară, pe Vârfureanu, care era agent al Poliției. După atentatul împotriva prim-ministrului Armand Călinescu și tratativele duse de C. Stoicănescu și Ernest Urdăreanu, în numele “camarilei” lui Carol II, Nicolae Petrașcu s-a întors în țară, într-un grup de 5 persoane. La 19 mai 1940, a fost arestat în comuna Lazu Mare, iar Horia Sima a fost și el arestat, la Comoriște. Amândoi au fost duși la București. Din arestat, Sima se va transforma în ministru și va depune jurământ în fața Regelui Carol II, pe care încercase să-l asasineze în repetate rânduri. Petrașcu a luat parte la pregătirile în vederea alungării lui Carol II din țară. Secretar-general al Mișcării Legionare, în locul preotului Dumitrescu-Borșa (după 6 septembrie 1940). La 12 noiembrie 1940 l-a arestat, în sediul Mișcării, pe tatăl lui Corneliu Zelea-Codreanu. Confruntarea iscată acolo s-a soldat cu mai mulți morți și răniți. Iată cum îl caracteriza unul dintre

conducătorii Mișcării Legionare: “*Nicolae Petrașcu, cu un accentuat complex de inferioritate, capabil de nesecată ură. În calitate de secretar-general al Mișcării Legionare, fără asentimentul forului legionar (era finul lui Horia Sima), nu făcea altceva decât să pompeze venin de la centru spre periferie, dizolvând viața legionară [...] El este adevăratul dresor al brigadirilor de la Rostock, satanizându-i după chipul lui*”. Încă din timpul guvernării legionare a încercat o colaborare cu comuniștii. În raportul nr. 38919/23.12.1940, se arată că, în cadrul vizitei întreprinse la Caracal, unde erau internați în lagăr șefii comuniști, P. Constantinescu-Iași, Mihai Gh. Bujor și Ilie Cristea, N. Petrașcu le-a atras atenția acestora că ideologia legionară se asemena foarte mult cu cea comunistă, marea deosebire fiind marcată de ateismul comuniștilor: “*Ar fi momentul ca mișcarea comunistă să-și revizuiască vederile, căci legionarii înțeleg să mobilizeze toate capacitățile intelectuale și să se unească...*”. După ce Constantinescu-Iași a spus că va reflecta numai după ce va fi liber, Mihai Gh. Bujor a adăugat: “*Cei 20.000 de muncitori trecuți la legionari sunt produsul comunismului, educați și formați de comuniști; dacă poartă cămașă verde, o fac de formă, căci în suflet sunt tot roșii*”. În preziua rebeliunii legionare, N. Petrașcu s-a dus să stea de vorbă cu comuniștii închiși la Doftana. Pentru P.C.R., “imperialismul” anglo-american părea să fie mult mai periculos decât nazismul și fascismul. Nicolae Petrașcu a fost unul dintre primii legionari care l-au atacat pe Ion Antonescu. La adunarea șefilor de cuib din Capitală, de la Academia Comercială, din data de 16 ianuarie 1941, el a declarat: “*Divorțul dintre Legiune și general este iremediabil [...] s-a săpat o prăpastie. Legionarii sunt mulți și generalul este singur [...] să se știe că avem în București 21.000 de arme și grenade și din fiecare fereastră se va trage*”. Într-adevăr, la 5 zile de la această declarație a lui Petrașcu, s-a dezlănțuit măcelul legionar. Hermann Neubacher, Însarcinatul special german pentru probleme economice, a căutat să-l convingă pe N.

Petrașcu, într-o lungă convorbire, să pună capăt luptelor de stradă. Rebeliunea a fost socotită, de cei mai mulți, o acțiune irațională. Văduva lui Comeliu Zelea-Codreanu spunea: “*Sima înscrie în istorie unicul caz al unui guvern care face rebeliune ca să cadă de la putere*”. După eșecul acțiunii legionare, Petrașcu a fugit în Germania, unde a devenit conducătorul grupului de la Rostock, din lagărul în care au fost internați, de către germani, legionarii fugiți din România, avându-i alături pe Nistor Chioreanu și Vică Negulescu. Tot acolo s-a aflat și Vasile Coman, care a pregătit fuga lui Horia Sima în Italia, la Mussolini. Când unii comandanți legionari i-au cerut să își asume rezultatele propriilor sale acțiuni, Petrașcu a spus, cu hotărâre: “*Mai bine dau foc Legiunii decât să predau comanda grupului de la Rostock*”. Mulți lideri legionari au fost duși la Buchenwald, unde au fost la un pas de a fi uciși, dacă Sima nu ar fi fost prins. La 23 august 1944, după bombardarea lagărului de către Aliați, capii legionari au fost eliberați și centrul lor de operațiuni s-a instalat la Viena, încercându-se înjghebarea unei armate fantomă, care nu a apucat să lupte nici o zi. La 16 septembrie 1944 s-a anunțat formarea unui grup de 150 de “spărgători de fronturi”, pe care Mișcarea i-a parașutat în Transilvania, începând cu 15 octombrie 1944. Parașutat în noaptea de 7 spre 8 noiembrie 1944, N. Petrașcu a venit la București, unde a luat legătura cu alți legionari, parașutați de N.K.V.D.: Teodor Djonat, Cristu Costache Gheracostea ș.a. Un fel de centru al acestui grup, care urmărea refacerea legăturilor cu foștii membri ai Mișcării și crearea de nuclee în mai multe zone ale țării, a fost semnalat în zona localității Boutari — Hunedoara. Petrașcu s-a opus încercării lui Horațiu Comănicu, de a-i rupe pe legionari de legăturile cu fostele structuri hitleriste și de a-i încadra în noua viață politică democratică, de după 23 august 1944. După 6 martie 1945, regimul lui Petru Groza, instalat de sovietici și mânărit de Ana Pauker și Teohari Georgescu, a căutat să îi depisteze pe legionari, pentru a-i aresta și a-i obliga să colaboreze. Unii

dintre legionari au fost arestați și internați în lagărele de la Caracal și Slobozia, iar alții torturați în anchete, la Brașov, Ciucaș, Craiova, Ploiești, Timișoara etc. Comuniștii au luat legătura cu P. P. Panaitescu, V. Noveanu și au pus mâna și pe Vică Negulescu, proaspăt întors din Germania, în iulie 1945. S-a reușit, astfel, ca N. Petrașcu să lanseze, la 6 august 1945, o circulară *Către legionarii dinlăuntrul și din afara închisorilor*, în care spunea: “*Aportul de liniște pe care noi l-am adus în desfășurarea evenimentelor din ultima vreme [...] ne vom feri cu toată strictetea de a mări animozitățile și așa destul de pronunțate și de daunătoare vieții publice a României...*”. Prin V. Noveanu, Al. Nicolski a dat de urma lui Petrașcu, pe care l-a arestat, la 15 octombrie 1945. La Ministerul de Interne, au început tratative cu Petrașcu și Vică Negulescu, iar Nelu Rusu le-a dat ordin legionarilor aflați în libertate să nu ia parte la manifestațiile de la 8 noiembrie 1945, din Piața Palatului Regal. Comuniștii au eșuat, însă, în încercarea de a-l transforma și pe N. Petrașcu în informator al lor. Atunci, Nicolski i-a propus lui Teohari Georgescu să îl elibereze pe Petrașcu, pentru ca acesta să-i sfătuiască pe legionari să se prezinte în fața autorităților și să depună armele pe care le aveau, primind, în schimb, buletine de populație. Ar fi urmat, de asemenea, eliberarea legionarilor din închisori și încetarea proceselor. În aceste condiții, s-a semnat, la 6 decembrie 1945, Pactul comunisto-legionar, căruia i s-a alăturat, pe lângă Petrașcu și Negulescu, și Nistor Chioreanu. Astfel s-a instaurat, pentru un timp, o politică de “neutralitate” a unei părți a fostei Mișcări Legionare, față de comuniști. Adepții acestei linii i-au criticat pe George Manu și pe alți foști șefi legionari, care se implicaseră în Mișcarea de Rezistență anticomunistă, luptând în organizații precum *Sumanele Negre* ș.a. Legionarii care semnasera pactul cu comuniștii țineau legătura cu Siguranța, prezentau garanții pentru legionarii care erau cercetați de aceasta și furnizau chiar liste cu oameni pentru care garantau. În acest timp, Horia Sima a trimis curieri din străinătate, în

încercarea de a transforma Mișcarea într-o organizație structurată pentru strângerea de informații, pe care el ar fi urmat să le valorifice în Apus. În 1947, a sosit în țară Eugen Teodorescu, fost *brigadir* la Rostock. Acesta s-a întâlnit cu Petrașcu, Negulescu, Chioreanu și Aurel Călin, la cabana de la Lacul Bâlea, unde au putut discuta în liniște probleme organizatorice. Întețindu-se legăturile cu curierii lui Sima, politica de neutralitate a fost abandonată. Un ultim curier a fost arestat la 5 mai 1948, iar arestările masive plănuite de autoritățile comuniste dinainte, au fost declanșate la 15 mai 1948, după ce fuseseră deja arestați conducătorii Mișcării Rezistenței Naționale, Alexandru N. Popp, Ioan Bujoi, George Manu și Horia Măcellariu. În procesul înscenat acestora a fost inclus și grupul Petrașcu—Chioreanu—Negulescu. Nicolae Petrașcu a fost torturat în anchete și condamnat la muncă silnică pe viață. Dețenția la Jilava, S.S.I. și Aiud, unde a fost supus unui regim de exterminare. În 1960 a fost reanchetat la Uranus, împreună cu Dumitru Groza și Tibi Teodorescu, pentru a fi folosit, ca martor al acuzării, în procesul de “complot” înscenat avocatului Puiu Atanasiu, arestat după 1958 și acuzat că organizase, împreună cu Aurel State, înmormântarea lui George Fonea, poetul prizonierilor repatriați din URSS. N. Petrașcu, care fusese lovit cu cizma în șira spinării și avea picioarele paralizate, era transportat pe un scăunel la procese, pentru a confirma dacă unul sau altul dintre acuzați fuseseră membri ai Mișcării Legionare, deși el pierduse contactul cu cei mai mulți dintre aceștia, încă din 1941. Într-o zi a lui septembrie 1961, nemaiputând suporta această umilință, după ce fusese bărbierit și urma așezarea lui pe taburetul cu care avea să fie transportat, a început să strige: “Nu mai vreau! Ajunge! M-ați umilit destul!” Și a fost imposibil să mai fie urnit din celulă. În după-amiaza aceleiași zile, după ce s-a mai liniștit, a început să plângă și să vorbească despre umilința uriașă care însemna pentru el acea obligație de a recunoaște foști membri ai Mișcării Legionare, după 20 de ani. De la Securitatea Uranus, unde Gheorghe

Enoiu punea în scenă, la ordinul lui Nicolski, procesul din jurul lui Puiu Atanasiu, N. Petrașcu a fost dus din nou la Aiud, unde comandantul Gheorghe Crăciun l-a supus altor umilințe, în cadrul acțiunii de *reeducare*. A fost plimbat prin țară, împreună cu Prințul Alexandru Ghica, Radu Gyr, Dumitrescu-Borșa, Victor Biriș și Victor Vojen, pentru a le fi prezentate “realizările” regimului comunist. Demostene Andronescu, în lucrarea *Reeducarea de la Aiud*, relatează că, la o ședință a *clubului închisorii*, în cadrul căreia câțiva foști lideri legionari își citiseră *autodemascările*, Petrașcu a încercat să îi dea o replică unuia dintre șefii *reeducării*, iar Gh. Crăciun i-a spus: “Lasă, Petrașcule, acum stai și ascultă! Vei vorbi și tu, dar vei vorbi **când** vom vrea noi și **cum** vom vrea noi”. A fost obligat să se *autodemaste* (la 17 octombrie 1963, discursul lui a fost transmis prin stație în toată închisoarea; pe parcursul a două zile, a vorbit 10 ore, demolându-și fostele convingeri) și să încerce să îi convingă și pe alții să își renege trecutul și să accepte *reeducarea*. Semnătura lui apare în volumul *Despre organizația legionară*, redactat de deținutul Valeriu Anania, la ordinul lui Gh. Crăciun. La Aiud, N. Petrașcu ar fi mărturisit: “*Mai am o datorie de împlinit: să scot oamenii din închisoare. Cu aceasta, rostul meu în viață s-a terminat*” (cf. Nistor Chioreanu, *Morminte vii*, p. 335). Nicolae Petrașcu a fost eliberat, prin grație. Nu după mult timp, a fost găsit spânzurat și cu venele tăiate. Martorul incomod trebuia să dispară. Regimul comunist nu putea accepta existența în libertate a unui om care fusese toată viața un luptător și un participant activ, în cadrul celor mai importante evenimente istorice din România anilor 1930-60.

PETRAȘCU, Nicolae N. Născut la 6 ianuarie 1901, în București. Fiul fostului ministru, scriitor și critic literar, care fusese și secretar al Legației României de la Paris, din perioada în care Vasile Alecsandri fusese diplomat. Tatăl lui Nicolae N. Petrașcu avusese doi frați: Vasile, medic, și Gheorghe, marele pictor. Nicolae N. Petrașcu a absolvit Liceul *Gheorghe Lazăr* și Facultatea

de Drept din București (1924). Doctor în drept la Paris (24 mai 1927). Avocat. A desfășurat și o bogată activitate jurnalistică (la *Adevarul*, *Universul*, *Era nouă*, *Le Petit Parisien* etc.; corespondent al Agenției *Reuters*), având întinse relații în lumea social-politică din țară și străinătate. Președinte al Asociației Presei Străine, până la desființarea acesteia. Arestat de Securitate, la 29 noiembrie 1952, anchetat la Malmaison și eliberat abia la 27 aprilie 1955, după eșecul încercării de a i se înscena un proces (familia nu a știut nimic de el, timp de 2 ani și 6 luni). Rearestat la 17 decembrie 1958, fiind acuzat de “discuții dușmănoase la adresa regimului”, în legătură cu Revoluția din Ungaria, din 1956. Securitatea de la Uranus, la directivele lui Gheorghe Enoiu, i-a înscenat procesul. Condamnat, prin sentința 650/24.06.1959 a Tribunalului Militar București, semnata de căpitanul Andrei Dumitru, la 8 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Pitești și Gherla. Din cauza condițiilor de exterminare din închisori, s-a îmbolnăvit de T.B.C. cocsal. După mari eforturi în Justiție, a obținut, la 11 februarie 1964, suspendarea pentru 1 an a pedepsei, în vederea unei intervenții chirurgicale. Datorită grațierii generale din 1964, s-a anulat și continuarea pedepsei. A rămas, însă, suferința căpătată la închisoare. La 7 mai 1964, Nicolae N. Petrașcu a fost înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

PETRAȘCU, Vasile (frate cu Petrașcu, Nicolae, liderul legionar). Învățător din comuna Sâmbăta de Sus — Făgăraș. Arestat și deținut, împreună cu mai multe rude.

PETRAȘINCU, Nicolae. Arestat pentru participare la manifestația regalistă de la 8 noiembrie 1945, din Piața Palatului Regal.

PETRE, Alexandra. Din județul Teleorman. Împușcată de soldați sovietici, la 20 septembrie 1944, în comuna Albești.

PETRE, Alexandrina I. Născută la 27 martie 1914. Domiciliu obligatoriu, 1 an și 10 zile.

PETRE, Ana. Din comuna Pucheni — Prahova. Arestată la 23 noiembrie 1956, anchetată la Securitatea Ploiești și con-

damnată, pentru “favorizarea” lui Dumitru Petrescu-Marinaru.

PETRE, Andrei. Din Iași. Condamnat, prin sentința 74/23.01.1951 a Tribunalului Militar Iași, pentru că strânsese bani în scopul sprijinirii organizației național-tărăniste înființate în 1949 la Iași, de profesorul Traian Gheorghiu, la sugestia lui Adrian Marino, venit de la București pentru a coordona acțiunea.

PETRE, Constantin. Șofer arestat la 15 august 1949, pentru activitate național-tărănistă. Judecat în lot cu profesorul Florea Gherda, farmacistul Ionel Ghionea și alți cca. 15 național-tărăniști, din Circumscripția 14 — Dudești (București). Condamnat. Detenția la Securitatea Rahova (unde a fost crunt bătut), Jilava, Gherla ș.a.

PETRE, Constantin. Țăran din comuna Râscăieți-Titu. A participat la răscoala din comună, de la 21 ianuarie 1961, împotriva colectivizării. Activiștii de partid au fost alungați, iar mașinile le-au fost răsturnate. La azul clopotelor bisericii, toată comuna a fost în picioare. În cele din urmă, a intervenit armata și a arestat cca. 100 de țărani, printre care și Constantin Petre.

PETRE, Constantin (frate cu Petrescu-Marinaru, Dumitru). Din comuna Pucheni — Prahova. Arestat la 19 septembrie 1956, de Securitatea Ploiești și condamnat pentru “favorizarea” fratelui său.

PETRE, Constantin I. Din București. Condamnat, prin decizia 508/30.10.1951, la 12 luni de muncă forțată.

PETRE, Constantin I. (zis Durdan). Născut la 1 mai 1941, în comuna Dobrotești -Roșiorii de Vede. A provocat agitație, cerând cu insistență, împreună cu alți țărani din comună, ieșirea din colectiva agricolă. Arestat, anchetat și condamnat, în 1960, la 60 de luni de muncă forțată. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării. Eliberat la 6 aprilie 1962.

PETRE, Cristea Gh. Născut în 1920, în comuna Brătianu — Ialomița. Prizonier în URSS. Întors în România după amnistie, a fost arestat. Detenția la Gherla (de la 1 decembrie 1955).

PETRE, Dumitru. Din preajma comunei Pârscov — Buzău. Arestat, torturat în anchetă și implicat în procesul înscenat

organizației anticomuniste *Legiunea Albastră*, împreună cu Constantin Minea, într-un lot de 27 de persoane. Condamnat, prin sentința 857/3.09.1957, semnată de președintele completului, Liviu Prună. Detenția la Buzău, Jilava, Gherla ș.a.

PETRE, Dumitru. Din Dobrogea. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan.

PETRE, Elena Gh. Din județul Prahova. Împușcată de soldați sovietici, la 3 septembrie 1944, la Teișani.

PETRE, Enache D. Născut la 6 mai 1934, în județul Constanța. Domiciliu obligatoriu, 8 luni.

PETRE, Eva. Născută la 14 octombrie 1928, la Lugoj. Arestată la 16 ianuarie 1945 și deportată în URSS, la muncă forțată. A revenit la 22 decembrie 1949. Stabilită la Timișoara (str. Poiana Ruscă, nr. 1).

PETRE, Florea Gh. Născut în 1915, la Segarcea. Prizonier de război în URSS. Revenit în România după amnistie, a fost arestat. Detenția la Gherla (din 1955).

PETRE, Florea I. Țăran din comuna Tinosu — Prahova. Condamnat și deținut (1945-47). Re-arestat la 14 aprilie 1952. Fără să fie condamnat, a fost trimis în lagărul de muncă forțată de la Peninsula. Eliberat la 31 mai 1954, grav bolnav din cauza regimului de exterminare care i-a fost aplicat.

PETRE, Florea P. (zis Florea Costache; frate cu Petre, Gheorghe P. și nepotul lui Petrescu-Marinaru, Dumitru). Născut la 29 martie 1911. Din satul Olaru, comuna Pucheni — Prahova; provenea dintr-o familie cu 9 copii. Învățător, tatăl a 3 copii. Membru P.N.L. (din 1934) și apoi P.N.Ț. (din 1945). Și-a satisfăcut serviciul militar și a făcut războiul în cadrul Regimentului 7 Dorobanți. Arestat la 15 august 1949 și condamnat la 3 luni de închisoare, pentru “deținere de manifeste dușmănoase”. Rearestat la 29 iulie 1956 și anchetat de Constantin Militaru și locotenentul Anghel Moldovan, care i-au înscenat dosarul, acuzându-l că redactase

un Preambul al Programului P.N.Ț. și că depusese jurământ pentru partid. Condamnat, prin sentința 197/24.09.1957, la 25 de ani de muncă silnică. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PETRE, Gheorghe. Învățător din județul Tulcea. Legionar. A plecat în Germania, în 1941, și a fost parasutat în țară, în toamna lui 1945. Arestat. Detenția la Jilava și în mine de plumb.

PETRE, Gheorghe. Vechi membru P.C.R., participant la greva de la 16 februarie 1933, de la Atelierele Grivița. Condamnat de foștii lui tovarăși. Detenția la Peninsula, unde s-a solidarizat cu cei din Brigada “O.2” disciplinară, care refuzau munca forțată. Pedepsit și trimis, la 11 noiembrie 1952, în lanțuri, împreună cu Matei Bănică, Matei Hang, Nistor Man, Stelian Pintilescu, Remus Radina și Ion Tofoleanu, la penitenciarul de la Poarta Albă, unde s-au întâlnit cu un prim lot de pedepsiți, tot din brigăzile “O” de la Peninsula, care refuzaseră și ei munca forțată și fuseseră mutați la 1 noiembrie 1952. La 19 ianuarie 1953, Gheorghe Petre a participat, în închisoare, la o grevă a foamei inițiată de Remus Radina. În continuare, a fost trimis în lagărul de la Galeș. A fost un om demn și a lăsat în urmă o bună amintire.

PETRE, Gheorghe. Din județul Buzău. Judecat în procesul înscenat organizației anticomuniste *Legiunea Albastră* și condamnat, prin sentința 857/3.09.1957, într-un lot de 27 de persoane. Detenția la Jilava, Gherla ș.a.

PETRE, Gheorghe. Student la Institutul de Arte Plastice din București. Condamnat. Detenția la Jilava ș.a.

PETRE, Gheorghe. Condamnat administrativ. La mijlocul lui septembrie 1953, se găsea la Poarta Albă, deși pedeapsa îi expirase de peste 4 luni, fapt consemnat de procurorul care a examinat cazul.

PETRE, Gheorghe D. Născut la 21 august 1920. Țăran din comuna Alimanu — Constanța. Domiciliat în comuna Cobadin. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani.

PETRE, Gheorghe D. Născut la 10 decembrie 1926, în județul Constanța. Prizonier în URSS, 3 ani și 2 luni.

Condamnat, în urma unei înscenări, la 3 ani de închisoare. După eliberare, a fost trimis, cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, încă 3 ani.

PETRE, Gheorghe I. Născut la 18 septembrie 1923. Țăran din împrejurimile Bucureștiului. Arestat în 1951. A murit la 10 februarie 1953, în lagărul de muncă forțată Poarta Albă, în condiții de exterminare.

PETRE, Gheorghe P. (frate cu Petre, Florea P. și nepotul lui Petrescu-Marinaru, Dumitru). Din satul Olaru, comuna Puchenii — Prahova. Arestat la 29 iulie 1956 și condamnat, în cadrul procesului înscenat lui Dumitru Petrescu-Marinaru, fiind învinuit că îi dăduse acestuia un pistol. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PETRE, Gheorghe T. Născut la 25 iulie 1924, la Mangalia. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani și 2 luni.

PETRE, Gheorghe T. Născut la 26 iunie 1949. Din județul Constanța. Domiciliu obligatoriu, împreună cu familia, în Bărăgan, 4 ani și 2 luni.

PETRE, Gheorghică I. Născut în 1920, în comuna Boghincea, de la sud de Târgu-Frumos. Arestat în 1948. A murit la 18 noiembrie 1950, în lagărul de exterminare de la Poarta Albă.

PETRE, Ilinca S. Născută în 1924, în familia Rucăreanu. Arestată în septembrie 1949 și condamnată, de Tribunalul Militar Constanța, la 5 ani de închisoare. După expirarea pedepsei a fost trimisă, cu domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, 1 an și 8 luni.

PETRE, Ion. General, fost comandant al Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie. Arestat de Securitatea din Bacău și terorizat încontinuu de autoritățile comuniste.

PETRE, Ion. Din Oradea. Condamnat, pentru “răspândire de Biblii”.

PETRE, Ion. Tânăr din Buzău. Arestat în 1942, într-un grup de membri în *Frățiile de Cruce*. Rearestat de comuniști. Detenția la Aiud, unde devenise informatorul administrației închisorii și al Securității. A lucrat în fabrica Aiudului și a fost eliberat abia în 1964, prin grațiere, după 22 de ani petrecuți prin închisori. Obediența lui față de autorități nu i-a servit, așadar, la nimic. Despre cazul lui Ion Petre oferă amănunte

Vasile Flamură care îl cunoscuse, la Peninsula, și pe călăul Chirion.

PETRE, Ion. Arestat la 4 mai 1949, torturat la Securitatea Timișoara și condamnat, prin sentința 1.514/28.09.1949, semnată de locotenent-colonelul Mihai Ștefănescu, la 6 ani de închisoare.

PETRE, Ion G. Născut la 26 iunie 1949. Deportat, la vârsta de 2 ani, împreună cu părinții, în Bărăgan. Domiciliu obligatoriu, 4 ani și 6 luni.

PETRE, Ion I. Născut la 11 ianuarie 1946. Din Constanța. Domiciliu obligatoriu, împreună cu părinții, 1 an și 7 luni.

PETRE, Ion I. (zis Nică Turtă; nepotul lui Petrescu-Marinaru, Dumitru). Născut la 8 decembrie 1921. Țăran din comuna Puchenii Mari — Prahova. Arestat în 1949. Rearestat la 11 noiembrie 1956, de Securitatea Ploiești, pentru că îi făcuse o vizită lui Țigănescu, vicepreședintele P.N.Ț. Condamnat, prin sentința 197/24.09.1957, la 18 ani de închisoare, pentru “favorizarea” unchiului său. Detenția, 7 ani și 8 luni.

PETRE, Luca Gh. Din Mizil (str. 24 Ianuarie, nr. 30). Arestat de Securitatea Ploiești. Detenția 2 ani, 1 lună și 3 zile.

PETRE, Luca N. Născut la 24 august 1942. Din Constanța. Domiciliu obligatoriu, împreună cu părinții, în Bărăgan, 9 luni. A revenit la Constanța.

PETRE, Lucia. Țăranca din satul Ciurpereni, comuna Cosmești — Teleorman. Arestată la 5 iulie 1950 (vezi și Papuc, Alexandru; Petrescu, Ion-Puiu).

PETRE, Maria Gh. (rudă cu Petrescu-Marinaru, Dumitru). Născută la 24 iunie 1903, la Puchenii — Prahova. Percheziționată de locotenentul Minea Balalia și judecată în procesul lui Dumitru Petrescu-Marinaru.

PETRE, Marin Gh. Născut la 27 august 1922, în județul Constanța. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 1 an și o lună.

PETRE, Marin I. Născut la 11 iulie 1908, în comuna Perieți — Ialomița. Condamnat în 1951, la muncă forțată. Detenția la Capul Midia, unde a murit în decembrie 1952, în condiții de exterminare. Trupul neînsuflăit i-a fost aruncat într-o groapă comună.

PETRE, Mihai. Partizan anticomunist, condamnat la moarte, în lotul Babadag. Executat la Timișoara, în aprilie 1950.

PETRE, Mihai M. Născut la 24 noiembrie 1948, la Constanța (str. Ștefan cel Mare). Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, împreună cu părinții, 1 an și 7 luni.

PETRE, Nicolae. Născut la 21 martie 1937. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 8 luni.

PETRE, Nicolae N. Născut la 17 aprilie 1921, în județul Constanța. Domiciliu obligatoriu, 11 luni.

PETRE, Nicolae V. Născut în 1911, în comuna Domnești — Argeș (Muscel). Cioban. Arestat, torturat și condamnat, prin sentința 415/15.03.1951 a Tribunalului Militar Brașov, pronunțată de președintele completului, maiorul Teodor Lazăr, și de procurorul Nichiforel Trifon, la 1 an de închisoare, pentru că asupra lui fusese găsită, în bordeiul de la Valea Rea, o armă pe care o posedă din 1945, fără permis. A mai fost învinuit și de “omisiune de denunț”, pentru că îi adăpostise și îi hrănise pe frații Arnăuțoiu, fiind la curent cu faptul că aceștia somaseră 5 persoane suspecte să se predea și, fiindcă acestea răspuseseră cu focuri de arme automate, grupul fraților Arnăuțoiu se angajase în luptă și ucisese 4 dintre membrii celui alt grup, care se dovedise a fi o echipă de securiști, condusă de plutonierul-major Ghervase Baiș.

PETRE, Niculiță. Membru al grupului *Eliberarea*, care luase ființă în 1956, în timpul Revoluției din Ungaria, și care își propusese să îi lichideze pe comuniștii care terorizau satul lui N. Petre. Condamnat, de Tribunalul Militar Iași, la 12 ani de muncă silnică, după ce asupra gestionarului din comună, descoperit mort, fusese găsită o hârtie pe care erau scrise numele a 14 comuniști din comună, care ar fi urmat să fie pedepsiți.

PETRE, Paul. Student la Facultatea de Medicină din Cluj. Membru al Tineretului Universitar P.N.Ț. Participant la manifestația de 10 Mai, de la Cluj, și cel care a alergat și a tras clopotele în comuna Mânăstur, pentru a le cere ajutorul țăranilor de acolo, în momentul în care comuniștii atacaseră și distruseseră cămi-

nul studentesc *Avram Iancu* din Cluj. Acest act al lui a constituit unul dintre capetele de acuzare de la proces, împreună cu apartenența lui la o presupusă “organizație subversivă”. Condamnat, în 1949 (sentința a fost pronunțată în Vinearea Mare), la 4 ani de închisoare. Detenția la Pitești, unde a făcut parte din grupul *reeducăților*, participând la lovirea altor deținuți. În toamna lui 1951, a fost dus la Peninsula, unde a făcut parte din echipa de torționari a lui Ion Bogdănescu.

PETRE, Petrișor. Născut la 11 septembrie 1930, în comuna Urzicuța — Dolj. Țăran arestat și condamnat pentru participare la o revoltă împotriva colectivizării, în 1959.

PETRE, Radu. Învățător din Maramureș. Membru P.N.Ț. Căsătorit cu o colegă învățătoare din județul Neamț, împreună cu care s-a stabilit la Agapia. Arestat în 1951, într-un lot de național-țăraniști, avându-l ca șef pe Gheorghe (Gică) Măcărescu, președintele organizației de Neamț. Detenția la Aiud, unde a lucrat la strungul de lemn, creând obiecte de mare frumusețe. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PETRE, Sever. Din Banat. Fost ofițer, combatant pe Frontul de Est. Condamnat în 1949. Detenția la Timișoara, Jilava, Aiud.

PETRE, Sorin. Arestat în 1989, cu un grup de tineri care umblau, prin centrul Bucureștiului, purtând o pancartă pe care era scris: “*Vrem reforme!*” În timp ce erau fugăriți, tinerii au agățat pancarta pe gardul Parcului Cișmigiu.

PETRE, Stelian (zis Leiu). Din Puchenii — Prahova. Arestat la 15 aprilie 1957, de Securitatea Ploiești și condamnat, prin sentința 40/7.05.1958, în lotul al doilea al procesului înscenat în jurul lui Dumitru Petrescu-Marinaru.

PETRE, Ștefan. Profesor universitar din București. Arestat în 1958, în urma denunțului mamei avocatului Caftangiolu (care avea să fie și el condamnat).

Torturat la Securitatea Uranus, de maiorul Gheorghe Enoiu, ajutat de tortionarii Virgil Cosma, Ion Sporea, Ion Țârlea ș.a. Judecat, într-un lot din care au făcut parte aprox. 20 de intelectuali, și condamnat.

PETRE, Ștefan P. Țăran din comuna Puchenii Mari — Prahova. Arestat în decembrie 1956, de Securitatea Ploiești. A ieșit zdrobit din anchetele în care a fost supus torturii. Condamnat, prin sentința 40/7.05.1958, la 6 ani de închisoare, într-unul dintre procesele înscenate în jurul lui Dumitru Petrescu-Marinaru. Detenția la Jilava, Gherla și Peninsula, 5 ani și 3 luni.

PETRE, Ștefan T. Născut la 1 iulie 1916. Din Dudești-Cioplea (București). Condamnat la muncă forțată. Detenția în lagărul de exterminare Culmea, unde a murit, la 9 februarie 1953.

PETRE, Tănase-Chivu T. Născut la 15 octombrie 1905, în comuna Căciulați — Ilfov. Arestat la 11 septembrie 1959, pentru că se opusese colectivizării agricole. Arestat de Securitate, torturat în anchetă, la Căciulați și București, și condamnat, prin sentința 46/17.02.1950, la 5 ani de muncă forțată. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării.

PETRE, Tudor (Toader). Student la Facultatea de Teologie. Arestat în 1948. Detenția la Jilava.

PETRE, Vasile (nepot al lui Petrescu-Marinaru, Dumitru). Învățător din comuna Teșila — Prahova. Condamnat în 1958, într-unul dintre procesele înscenate în jurul unchiului său.

PETRE, Vasile I. Născut în 1916. Prizonier de război, în URSS. La întoarcerea în țară, după amnistie, a fost arestat. Detenția la Gherla (de la 1 decembrie 1955).

PETRE, Vasile I. Țăran din comuna Puchenii Moșneni — Prahova. Arestat și implicat în procesul înscenat, de Securitate, în jurul lui Dumitru Petrescu-Marinaru. Condamnat. Detenția 3 ani, 11 luni și 28 de zile.

PETRE, Vasile M. Născut la 4 mai 1934, în județul Constanța. Domiciliu obligatoriu în Bărağan, 9 luni.

PETRE, Vasile T. Condamnat în 1951. În septembrie 1953, a fost găsit la Poarta

Albă, de un procuror, cu pedeapsa expirată de o lună și jumătate și neeliberat.

PETRE-GOVORA, Gheorghe (Gri-gore). Născut în 1910, în comuna Orlești — Olt (lângă Drăgășani). Preot ortodox, paroh la Govora Sat. În perioada interbelică, s-a ocupat de propășirea Govorei, înființând un cămin popular (pentru care scria și punea în scenă el însuși scurte piese de teatru), o bancă populară etc. Arestat pentru propagandă liberală, în timpul alegerilor din 1946 și torturat (unghii smulse etc.), timp de 3 - 4 săptămâni, de chelnerul Filip, care avea să ajungă, mai târziu, șeful Siguranței Vâlcea și, apoi, general de securitate. Părintele Gh. Petre-Govora a fost eliberat la intervenția Patriarhului Justinian, care era vâlcean. Rearestat în 1953 și anchetat timp de o lună, până după moartea lui Stalin, când i s-a dat drumul. A mai fost arestat încă o dată. Pasionat de arheologie, a înființat Muzeul de Arheologie din Govora.

PETREA, Anton. Născut în 1918, în satul Vărzăreștii Noi — Lăpușna (Basarabia). Tatăl a 5 copii. Arestat de NKVD, după intrarea trupelor sovietice în Basarabia, în 1944, și deportat în Siberia, la muncă forțată. Cinci ani a dormit în bordeie, bătut încontinuu de gardieni, pentru a munci mai mult. Acasă, i-au murit soția și 4 dintre cei 5 copii; casa familiei fusese distrusă imediat după arestarea lui Anton Petrea. A revenit la Vărzăreștii Noi abia în 1987.

PETREA, Axenia N. Născută în 1922, în comuna Șipoteni — Călărași (Basarabia). Deportată în 1949, în Kurgan, cu mama ei, Victoria (n. 1887), fiica ei, Valentina (n. 1944) și o cumnată, Maria (n. 1929).

PETREA, Constantin. Născut în 1904, în comuna Bălănești — Vrancea. Țăran arestat. Detenția la Râmnicu-Sărat (15 mai — 10 iulie 1951) și Gherla.

PETREA, Delia. Născută la 28 decembrie 1951, în domiciliu obligatoriu, unde erau deportați părinții săi, originari din Teremia Mare. Abia după 4 ani avea să cunoască și ea locurile de baștină ale părinților.

PETREA, Dumitru. Născut în 1907, în comuna Bălănești — Vrancea. Țăran arestat. Detenția la Râmnicu-Sărat (25

mai — 31 august 1951), Gherla și lagăre de muncă forțată.

PETREA, Gheorghe (Moțu). Învățător, legionar. În toamna lui 1944, a revenit din Germania și a fost arestat. Eliberat în 1945, după semnarea Pactului dintre legionarii lui Nicolae Petrașcu și comuniști. Rearestat în 1948. A trecut prin *reeducarea* de la Aiud, din perioada 1962-64 și a acceptat să-și facă *autodemascarea*.

PETREA, Maria. Vezi Petrea, Axenia N.

PETREA, Valentina. Vezi Petrea, Axenia N.

PETREACOV, Nicolae. Avocat condamnat. A murit în închisoarea de la Ocnele Mari.

PETREANU, Alexandru. Polițist arestat în iulie 1948. A murit la închisoarea Făgăraș.

PETREANU, Feodora I. Vezi Petrea-nu, Ion Șt.

PETREANU, Ion C. Din București. Condamnat, prin decizia M.A.I. 444/26.09.1951, la 12 luni de muncă forțată. Detenția la Canal.

PETREANU, Ion Șt. Născut în 1882, în comuna Tartaul — Cantemir (Basarabia). Deportat în 1941, în Kazakhstanul de Sud, împreună cu soția, Ștefana (născută în 1883) și copiii, Mihai (n. 1910), Feodora (n. 1916), Vasile și Sofia.

PETREANU, Mihai. Student. A murit la închisoarea Jilava.

PETREANU, Mihai I. Vezi Petreanu, Ion Șt.

PETREANU, Sofia I. Vezi Petreanu, Ion Șt.

PETREANU, Stela. Studentă din Arad. Arestată și anchetată, în timpul grevei studentești de la Timișoara, din 1956.

PETREANU, Ștefana. Vezi Petreanu, Ion Șt.

PETREANU, Teodor-Nicolae (Fay). Născut la 1 mai 1926, la Cluj. Student la Facultatea de Medicină. Membru activ al T.U.N.Ț. A fost unul dintre tinerii care au răspândit manifeste de protest, împotriva condamnării fruntașilor național-tărâniști. Arestat la 17 ianuarie 1948 și condamnat la 5 ani de închisoare, pentru “răzvrătire,

complot și insurecție armată”. Detenția la Ministerul de Interne, Malmaison, Jilava, Văcărești, Pitești, unde a trecut prin torturile *reeducării*, lagărul Columbia (mai 1950) și Peninsula (din toamna lui 1950), unde a fost inclus în brigada lui Bogdănescu, în cadrul căreia a cunoscut munca demențială. A reușit, totuși, să îi prevină pe ceilalți deținuți să se ferească de cei din Brigăzile 13 și 14 de *reeducați*. Bolnav, a ajuns în brigada de *inapți*, care lucrau în grădină. După moartea lui Stalin și închiderea Canalului, a fost trimis la Aiud (18 iulie 1953), de unde a fost eliberat. Rearestat în decembrie 1958, ca recidivist, anchetat cu brutalitate, la Securitatea Uranus, de maiorul Gheorghe Enoiu și tortionarii acestuia, și condamnat la 15 ani de închisoare, pentru că fuseseră găsite la el poezii “dușmănoase interzise”. Detenția la Malmaison, în lagăre de muncă forțată din Bălțile Dunării, la Galați și Botoșani, de unde a fost eliberat în 1964, prin grațiere.

PETREANU, Vasile I. Vezi Petreanu, Ion Șt.

PETRENCIU, V. Fost prefect de Berezovca — Transnistria, în timpul administrației românești. Condamnat. În 1954 se afla la Jilava.

PETRENCO, Ana V. Vezi Petrenco, Filip I.

PETRENCO, Boris F. Vezi Petrenco, Filip I.

PETRENCO, Claudia. Vezi Petrenco, Gheorghe.

PETRENCO, Filip I. Născut în 1909, la Chițcani — Basarabia. Condamnat în 1945, de sovietici, la 10 ani de muncă silnică, pentru “colaboraționism”. Soția lui, Ana (născută în 1907) și copiii, Ion (n. 1937), Boris (n. 1941) și Ilie au fost deportați în 1949, în Tiumen (Siberia).

PETRENCO, Gheorghe. Din Soroca — Basarabia. Deportat la 13 iunie 1941, în Siberia, împreună cu soția, Claudia.

PETRENCO, Ilie F. Vezi Petrenco, Filip I.

PETRENCO, Ion F. Vezi Petrenco, Filip I.

PETRENI, Serghei. Din satul Costin-ceni — Noua Suliță (Bucovina de Nord). Arestat, într-un grup de 12 tineri, și deportat în Donbass, la muncă forțată. A supraviețuit regimului dur de detenție.

PETRESCIUC, Vasile. Din Hotin — Basarabia. Deportat de sovietici în Siberia, la 25 iunie 1941, când trupele române se aflau la cca. 20 de kilometri de Hotin.

PETRESCU. Tipograf la *Cartea Românească*. Arestat după 6 martie 1945. A murit la 16 iulie 1945, în lagărul de la Caracal.

PETRESCU. Căpitan în Marina Comercială. Arestat în 1950 și condamnat, pentru “uneltire”. Detenția la Jilava și Gherla.

PETRESCU. Inginer la Uzinele I.A.R. Brașov. Prizonier de război în URSS. Revenit în România, a fost arestat și închis.

PETRESCU. Profesor. Fost coleg al M. S. Regelui Mihai I, în clasa specială a acestuia. Arestat de Securitate și anchetat. Detenția la Jilava.

PETRESCU. Profesor. Fost membru al partidului condus de Octavian Goga și A. C. Cuza. Condamnat. Detenția la Jilava.

PETRESCU. Preot ortodox din comuna Lopătari — Buzău. Arestat de Securitatea Ploiești și anchetat cu brutalitate.

PETRESCU, Adrian. Medic dentist, la Unitatea Militară de Aviație din Buzău. Căpitan. Rudă cu Radu Gyr. I-a îngrijit, în 1938, pe deținuții din lotul lui Corneliu Zelea-Codreanu. Arestat în 1948, torturat la Securitatea din Brașov și condamnat.

PETRESCU, Alexandra. Din Bistrița-Năsăud. Arestată și condamnată de Tribunalul Militar Cluj. Detenția la Jilava și Mislea.

PETRESCU, Alexandru. Țăran din comuna Dobroești, de pe râul Mostiștea. Arestat pentru participare la răscoala țărănească de la 7 iulie 1950. Dus la Jilava și torturat în anchetă, la Securitatea din Calea Rahovei, unde i s-a înscenat un proces pentru “răzvrătire”. Condamnat

la 5 ani de închisoare. Detenția la Peninsula și Gherla.

PETRESCU, Alexandru. Avocat din București. Ginerelul fostului ministru-subsecretar de stat, Gheorghe Leon. Arestat și condamnat. Detenția la Jilava și Aiud.

PETRESCU, Alexandru Gh. Născut la 23 mai 1882. Profesor universitar. Arestat la 17 iulie 1952, a murit în anchetă.

PETRESCU, Anesti. Arestat și condamnat. Detenția în lagărul de la Poarta Alba (1950), unde a fost supus regimului dur de muncă forțată, zilnic, de la 6.00 la 18.00, alături de alte 12.000 de deținuți. Revelionul 1950-51 l-a “sărbătorit” prin muncă. Pe toată durata detenției, Anesti Petrescu nu și-a pierdut speranța în “venirea americanilor”.

PETRESCU, Angela. Născută la 13 februarie 1922, la Lupeni. Domiciliu obligatoriu în Bărağan, din 1951. Ulterior, s-a stabilit la Timișoara (Piata Bihor, nr. 15).

PETRESCU, Artemie (al lui Ioan). Una dintre cele 142 de victime ale masacrelor sovietice din Pătrăuți — Bucovina, ale căror nume se regăsesc pe monumentul comemorativ din comună. Aceeași soartă cu tatăl lor au avut-o Aurora, Olimpia și Traian, fiind și ei exterminați de sovietici.

PETRESCU, Aurel. Student arestat în 1948, pentru activitate legionară. Condamnat la aprox. 10 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Pitești și Gherla, în timpul *reeducării*.

PETRESCU, Aurelia. Sora scriitorului Cezar Petrescu. Medic stomatolog. Arestată în 1952 și condamnată la 2 ani de închisoare.

PETRESCU, Aurora (a lui Artemie). Vezi Petrescu, Artemie.

PETRESCU, Barbu I. Domiciliat în Târgu-Jiu. Ridicat de Securitate, la 1 ianuarie 1950 și deportat. Domiciliu obligatoriu în Dobrogea, până în 1958.

PETRESCU, Constantin. Născut la 29 septembrie 1894, în satul Nuci, comuna Merii Petchii — Ilfov (nordul județului). Absolvent al Seminarului *Nifon* din București (1916) și al Școlii de Ofițeri de Infanterie, ieșind sublocotenent (1917). A luptat în Primul Război Mondial, la

Mărășești. Trimis în Franța, pentru studii și specializare (1918-22). Comandant al Legiunii de jandarmi din județul Cetatea Albă din Basarabia (1925-34) și al celei din Dâmbovița (1934-

40). În al Doilea Război Mondial, a luptat pe Frontul de Est, până la Cotel Donului. În 1943, a fost numit pretor militar în zona Odessa — Tiraspol. Colonel. La 25 august 1944, a fost luat prizonier de către sovietici, care l-au condamnat la 25 de ani de închisoare. În același timp, în România i-a fost intentat un proces pentru “activitate intensă împotriva clasei muncitoare” și a fost condamnat, în contumacie, la închisoare pe viață. Revenit în țară la 30 noiembrie 1955, după amnistia sovietică, a fost arestat și dus la Jilava. I-a fost redeschis procesul și a fost achitat. Eliberat la 3 aprilie 1956. Rearestat la 1 august 1959, anchetat și condamnat, prin sentința 125/4.10.1960, la închisoare pe viață, pentru “crimă de activitate intensă împotriva clasei muncitoare și a mișcării muncitorești”. În realitate, C. Petrescu organizase Legiunea de jandarmi din jud. Dâmbovița, în vederea descoperirii comuniștilor și îi arestase, la sfârșitul lui 1935, în comuna Ulmi, pe Nicolae Ceaușescu și pe Vladislav Taniv-schi, aflați acolo pentru o ședință comunistă, și îi trimisese la Brașov, pentru a fi judecați. C. Petrescu a fost eliberat la 3 august 1964, după ce făcuse, în total, în URSS și în România, 17 ani de închisoare politică. Soția, Silvia, și cei doi copii ai săi, Daniel și Silviu, au fost și ei arestați.

PETRESCU, Constantin. Născut la 21 mai 1921. Negustor de fructe domiciliat la Constanța (str. Mihai Viteazul, nr. 77). Arestat și condamnat, prin sentința 23/21.01.1949 a Tribunalului Militar Constanța, semnată de președintele completului, colonelul Constantin Pavelescu, la 10 ani de muncă silnică, 5 ani degradare civică și 2000 de lei amendă.

PETRESCU, Constantin. Elev din Turnu-Severin. Condamnat în 1949. Detenția la Târgșor.

PETRESCU, Constantin. Din București. Condamnat, prin decizia M.A.I. 446/27.09.1951, la 24 de luni de muncă forțată.

PETRESCU, Constantin. Medic din București. A deschis, în 1947, în cabinetul său, un cerc de magie și ocultism, în cadrul căruia a căutat să-și promoveze calitățile sale de *medium* (condusese nașteri fără dureri, cu femeii aflate în stare de hipnoză), sub îndrumarea mentorului său, Ioan Berchi. Arestat în 1954, în urma unui denunț. Condamnat la 10 ani de închisoare, pentru “complot împotriva ordinii de drept”.

PETRESCU, Constantin. Din Timișoara (str. Pestalozzi, nr. 14). Anchetat în noiembrie 1956, de căpitanul Argeșeanu, procuror militar, în legătură cu participarea la revolta studentească din 1956.

PETRESCU, Constantin. Născut la 25 iunie 1929, în Banat. Condamnat.

PETRESCU, Constantin. Rudă cu Elena Ceaușescu. Condamnat. Detenția la Aiud (1970-76).

PETRESCU, Constantin. Președintele avocaților din județul Prahova. Arestat în 1978, din cauza unei pledoarii.

PETRESCU, Constantin (Tică). Tânăr medic din Timișoara. Arestat la 4 mai 1949 și condamnat, prin sentința 1.514/28.09.1949, semnată de locotenent-colonelul Mihai Ștefănescu, la 6 ani de închisoare. Detenția la Pitești (din toamna lui 1949), unde s-a îmbolnăvit de T.B.C., și Târgu-Ocna (din aprilie 1950). Nu a fost reeducat.

PETRESCU, Constantin (Titel). Născut la 5 februarie 1888, la Craiova. A urmat studii de drept la Paris și a practicat avocatura la București. Militant social-democrat, după Primul Război Mondial, în contextul

încercării aripii moscovite de a distruge partidul socialist, prin formarea unui minuscul Partid Comunist, cu aprox. 500 de membri. În 1920, Partidul Socialist participase pentru prima oară la alegerile

parlamentare din România, prezentând candidați atât la Camera, cât și la Senat. Totuși, grupul infiltrat de Moscova (radicalii care militau pentru “revoluția mondială”) a impus, în discuțiile de la Harkov, excluderea din partid a unor vechi socialiști, precum Ion Flueraș (unul dintre principalii partizani ai unirii Transilvaniei cu România, în 1918), doctorul Ghelerter, George Grigorovici, Iosif Jumanca ș.a. La 8 mai 1921, în cadrul Congresului general al Partidului Socialist, care s-a desfășurat la București, radicalii au anunțat, la ordinul Moscovei, transformarea Partidului Socialist în Partidul Comunist din România (PCdR), căruiu aveau să-i fie puse bazele instituționale la Ploiești, în octombrie 1922 și care avea să se afilieze la Internaționala Comunistă. Socialiștii vechi, moderații care urmau tradiția occidentală și erau adepți ai regimului democratic, în frunte cu Vasile Anagnoste, Ilie Moscovici, Constantin-Titel Petrescu, Constantin Popovici și Emil Socor, și-au continuat activitatea în cadrul Partidului Social Democrat din România (P.S.D.R.), înființat în 1927, ca urmaș al Federației Partidelor Socialiste din România (între 1922 și 1927, Titel Petrescu fusese secretar-general al acesteia). Constantin-Titel Petrescu, figura dominantă a social-democrației românești, a condus partidul în perioada interbelică și sub dictaturile care au urmat, încercând întotdeauna să apere interesele muncitorilor din România. În 1938, când i s-a oferit poziția de subsecretar de stat al lui Mihai Ralea (care se raliase politicii Regelui Carol II), Petrescu a spus: “*Trebuie să vorbesc și cu domnul Iuliu Maniu*” și nu a intrat în guvern. În schimb, din partea P.S.D.R. a intrat, în guvernul carlist, George Grigorovici. În septembrie 1943, Titel Petrescu a aderat la Frontul Patriotic Antihitlerist, iar în aprilie 1944 a acceptat crearea Frontului Unic Muncitoresc. Începând cu mai 1944, a făcut parte din comitetul central de acțiune al celor patru partide din Blocul Național Democratic (constituit la 20 iunie 1944), care urmăreau răsturnarea regimului marelui Ion Antonescu și retragerea României din alianța cu Germania, alături de Iuliu Maniu

(P.N.Ț.), Constantin I. C. Brătianu (P.N.L.) și Lucrețiu Pătrășcanu (PCdR). În guvernul constituit, sub conducerea generalului Constantin Sănătescu, chiar în seara lui 23 august 1944, după arestarea lui Ion Antonescu, Titel Petrescu a fost numit Ministru de Stat (fără portofoliu). În septembrie 1944, Constantin-Titel Petrescu declara presei străine: “*Partidul Social Democrat, deși scos în afara legii și trăind în clandestinitate, s-a manifestat împotriva hitlerizării țării noastre și a intrării noastre în război alături de puterile Axei*”. După august 1944, comuniștii, care militau pentru trecerea rapidă de la capitalism la socialism, au început din nou să lucreze pentru desființarea P.S.D.R., beneficiind, de data aceasta, de sprijin sovietic nemijlocit. P.S.D.R. a făcut parte, începând cu octombrie 1944, din Frontul Național Democrat, alături de PCdR și Frontul Plugarilor al dr. Petru Groza, părăsind astfel Blocul Național Democratic. În martie 1945, C. Titel Petrescu, în numele Comitetului Central al P.S.D.R., trimitea o scrisoare Comitetului Central al PcdR, în care se plânga de persecuțiile la care social-democrații erau supuși de comuniști, colegii lor de Front Unic Muncitoresc: “*Dificultăți și frecuşuri continuă din cauza atitudinii sectare și chiar deschise ostile a numeroși tovarăși comuniști față de partidul nostru [...] prin tendința de a-i elimina pe social-democrați [din poziții publice] și chiar prin arestarea lor. [...] Pentru a pune capăt tuturor plângerilor, frecuşurilor și neînțelegerilor, toate comitetele sindicale de fabrică și de uniune ar trebui rease. Alegerile să se facă pe liste comune, dar cu o reprezentare adecvată a ambelor partide. Dacă nu se ajunge la un acord, atunci alegerile să se desfășoare pe liste separate, prin vot secret. Noile comitete se vor constitui atunci proporțional cu voturile obținute de fiecare partid. Partidul Comunist să nu se mai amestece în treburile sindicale*” (apud Dinu C. Giurescu, *Guvernarea Nicolae Rădescu*, Ed. ALL, București, 1996, pp. 52-55). Evident, comuniștii nu au dat curs acestor propuneri, care ar fi dat câștig de cauză social-democraților, mult mai populari

în rândurile maselor sindicale. Titel Petrescu s-a zbatut până la capăt pentru salvarea minusculei sale formațiuni politice, Partidul Social Democrat Independent (apărut după sciziunea P.S.D.R., din februarie-martie 1946; "minoritarii" fideli liniei lui Titel Petrescu doriseră ca Partidul Social Democrat să participe la alegerile din noiembrie 1946, pe liste separate, și nu alături de comuniști). P.S.D.R. avea să sfârșească, în cele din urmă, prin a fi înglobat în noul P.M.R., mândrit de comuniști (după congresul de la 21-23 februarie 1948). Pentru că nu a acceptat pactul cu comuniștii și a rămas fidel principiilor democrat-umanitare, Titel Petrescu a fost arestat, în noaptea de 5 spre 6 mai 1948, împreună cu unii dintre principalii săi colaboratori: Adrian Dumitriu, Constantin Moțaș, Adrian Stambuliu, P. P. Stănescu ș.a. Alți membri de frunte ai P.S.D.R. și lideri sindicali aveau să fie arestați în noaptea de 13 spre 14 iunie 1949. Titel Petrescu (condamnat, în 1952, la munca silnică pe viață) și colaboratorii săi au fost torturați și deținuți mai bine de 7 ani. După moartea lui Stalin, s-a încercat o așa-zisă "reconciliere" cu foștii lideri social-democrați. Înainte ca Gh. Gheorghiu-Dej să participe, în februarie 1956, la Congresul al XX-lea al P.C.U.S., de la Moscova, în cadrul căruia aveau să fie denunțate crimele perioadei staliniste, Titel Petrescu a fost grațiat de restul pedepsei, în baza decretului 555/8.12.1955. Înainte de a ieși pe poarta închisorii, scrisese un text care a fost publicat în *Scânteia*, la 18 decembrie, și în *Glasul Patriei*, la 30 decembrie 1955. În respectiva *Scrisoare*, spunea că ajunsese la "*unele concluzii după o lungă și matură gândire*", care îi permiseseră să ia cunoștință de greșelile lui "*fața de linia dreaptă urmată de partidul muncitoresc. Poporul, care atât de mult a suferit în trecut și care în prezent are parte de o viață nouă și fericită, trebuie să înțeleagă aceste slăbiciuni inerente unei perioade de transformări istorice...*". Titel Petrescu acceptase să scrie acest text, prin care abdică de la convingerile sale, primind promisiunea solemnă a comuniștilor, că aveau să fie

eliberați toți colaboratorii și prietenii fostului lider social-democrat, care se aflau în închisori. Acest lucru s-a petrecut, într-adevăr, prin decretul de la 24 aprilie 1956, dar nu ca un efect al promisiunilor către Titel Petrescu, ci al intervenției liderului laburist britanic Hugh Gaitskell. Ajuns acasă, Titel Petrescu a înțeles că fusese mințit. Soția, Sofia (Fifi), îi fusese și ea arestată, iar locuința din str. dr. Marcovici, confiscată. A primit, în schimb, o garsonieră aflată în vecinătatea Direcției Miliției, pentru a fi mai ușor de supravegheat. A murit profund decepționat, la 1 septembrie 1957, și a fost înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

PETRESCU, Costel. Fost inspector în cadrul Prefecturii Poliției Capitalei. Arestat în 1949. Detenția la Târgșor și Făgăraș (unde se găsea în 1952).

PETRESCU, Cristian. Din județul Dolj. Condamnat în 1950. Detenția la Gherla și minele de plumb de la Baia Sprie.

PETRESCU, Cristian-Constantin. Conferențiar la Academia de Studii Comerciale din București. Condamnat în 1948. Detenția la Aiud. A făcut parte din comitetul unei *Asociații a Deținuților Politici*, împreună cu personalități politice care fuseseră încarcerate la Aiud, începând cu 1948. Descoperit de organele Securității din Aiud, la 29 iunie 1954. În închisoare, deținuții neavând acces la cărți sau ziare, purtau discuții și organizau chiar "conferințe" pe diverse teme, activitate intelectuală pe care administrațiile închisorilor nu au reușit niciodată să o înăbușească cu desăvârșire.

PETRESCU, Daniel C. (fiul cel mare

al lui Petrescu, Constantin, comandantul de jandarmi, și al Silviei, frate cu Petrescu, Silviu C.). Născut în 1930. Absolvent al Liceului *Ienachiță Văcărescu* din Târgoviște (1948). Ca elev, în perioada 1946-47, a participat, alături de neînfricatul Traian (Geagu) Marinescu, la acțiuni împotriva abuzurilor comuniștilor (falsificarea ale-

gerilor din noiembrie 1946 etc.). Arestat temporar, nu a fost judecat și a fost eliberat. Arestat în 1954 și ținut în anchetă 2 ani și 2 luni, fără a fi judecat. Rearestat în 1959 și anchetat, de data aceasta, 2 ani și 3 luni. Eliberat în 1962, fără să fie judecat. Arestat încă o dată în 1972 și eliberat în același an, la 21 iunie. La 23 iunie 1972, a fost găsit în comuna Lungulețu — Dâmbovița, pe marginea șoselei, grav lovit la cap. Dus la Spitalul nr. 9 din București de către căpitanul de securitate, Constantin Lepădat (care nu a vrut să-și divulge identitatea la spital). A murit în spital, în condiții neelucidate, la 3 iulie 1972.

PETRESCU, David. Născut în 1904, în județul Romanai. Partizan anticomunist din grupul aflat în Munții Arnota. Condamnat la moarte în 1949 și executat la Jilava, în 1950.

PETRESCU, David. Din Pătrăuții de Jos — Bucovina. Omorât de sovietici, la 1 aprilie 1941, în masacrul de la Fântâna Alba.

PETRESCU, Dumitru. General. Fost atașat militar al României la Washington. Ministru de Interne. Arestat și anchetat pentru legăturile avute cu maiorul Nicolae Dabija, șeful partizanilor anticomuniști din Muntele Mare din Apuseni.

PETRESCU, Dumitru. Din București (Șos. Basarab, nr. 164). Arestat pentru participare la manifestația de la 8 noiembrie 1945, din Piața Palatului Regal.

PETRESCU, Dumitru. Născut în 1903. A murit la închisoare, în 1960.

PETRESCU, Dumitru C. Din București (str. Crișului, nr. 18). Participant la mitingul promonarhist din Piața Palatului Regal, de la 8 noiembrie 1945. Lovit cu o rangă de fier în cap, dintr-o mașină cu muncitorii aduși pentru a risipi manifestația anticomunistă. A fost dus la Spitalul *Colțea*.

PETRESCU, Dumitru C. Vezi Petrescu-Marinaru, Dumitru C.

PETRESCU, Dumitru D. Din județul Dolj. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan.

PETRESCU, Eftimie N. Născut la 4 septembrie 1925, în comuna Mihăilești — Vâlcea, din părinți învățători. Absolvent al Liceului *Gh. Lazăr* din București.

S-a înscris la Școala de Ofițeri de Rezervă de Geniu din București, dar aceasta s-a mutat la Găești. S-a înscris la Facultatea de Fizico-Chimice din București. A participat la manifestațiile studențești anti-comuniste și a fost arestat și deținut, în 1945 (o lună) și 1946 (4 luni), pentru "atitudine dușmănoasă" împotriva guvernului Petru Groza. Neavând nici o condamnare penală, a fost admis, în 1947, la Școala de Ofițeri de Jandarmi, pe care a absolvit-o la 1 mai 1949. Sublocotenent în cadrul Centrului de Instrucție al Securității din Fălticeni. Împreună cu Vasile Roșu și Emilian Săndulescu, a format un "grup subversiv" care avea vederi identice cu cele ale organizației anticomuniste *Garzile Decebal*, conduse de medicul Gheorghe Gh. Vasilache. Cu toții urmăreau ca, în cazul izbucnirii unui conflict, să ocupe cazarma și să predea armamentul și munițiile partizanilor din munți. Susțineau cauza democrației liberale și a monarhiei constituționale. Arestat în septembrie 1949, împreună cu 32 de cadre militare (ofițeri și subofițeri de la Centrul de Instrucție Fălticeni). Anchetati la Suceava și judecați. Eftimie Petrescu a fost condamnat, de Tribunalul Militar Iași, la 19 septembrie 1950, la 20 de ani de muncă silnică. Procesul a fost rejudecat în perioada 1957-1961 și pedeapsa i-a fost redusă la 13 ani de temniță grea. Detenția la M.A.I., Suceava, Aiud, Ocele Mari, Jilava, Iași și din nou Aiud, de unde a fost eliberat, în 1962. În timpul detenției, a scris, pe coji de săpun, poezii, publicate apoi (*De vorbă cu Isus* etc.).

PETRESCU, Elena. Din Lugoj. Arestată în 1949, pentru că îi bătuse, la mașina de scris, câteva adrese episcopului greco-catolic, Ioan Ploscaru. Eliberată, fără să fie judecată.

PETRESCU, Elena. Născută la 9 decembrie 1949, în București. Dansatoare. La 7 mai 1969, a plecat cu un contract pentru 2 luni, în Turcia, dar nu a depus cotele pentru O.S.T.A. și nici nu s-a mai întors în țară. Securitatea a trimis-o în judecată. A fost condamnată în lipsă.

PETRESCU, Elena A. Născută la 30 martie 1906, la Constanța. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 1 an și 7 luni.